

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 73. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529614035776/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

skeet, er en Hemmelighed, om hvilken du ei engang bør tale med dig selv, naar du er alene, thi den første Regel i dette Land er, at din venstre Haand ikke skal vide, hvad din høire foretager sig, og dermed nok om den Sag! Komme de til mig, skulle de finde Fuglen vel gienet, og, efter nogle Dage, er den bortfloiet.»

Siden betroede den gamle Michael Adalbert, at Iwan, uagtet der vare stærke Beviser paa hans Uredelighed, dog var sat paa fri Fod, rimeligviis fordi man ikke længere kunde undvære hans hemmelige Tjenester.

Starosten syntes ikke at mistænke nogen af Husets Folk, han var endog mindre streng imod dem, end han pleiede at være, for Resten syntes han stille og takkefuld, og efter Bordet erklærede han, at han næste Morgen vilde reise til Warschau.

Den hele Eftermiddag arbejdede han i sit Værelse, men om Aftenen kom han ned, og der var nu intet Spor meer af Mismod i hans Aasyn, tvertimod syntes han meget vel til Mode; han satte sig imellem Alexandra og Emilie, og underholdt dem med stor Venlighed om forskellige Gjenstande. Alexandra blev da særdeles oplivet, Leontine derimod stod taus og alvorlig ved hendes Side.

»Deres Sundhed fordrer, at De ikke staaer op i Morgen, naar jeg reiser,« sagde endelig Starosten til Alexandra, »derfor vil jeg tage Afsked med Dem i Aften.« — »Min elskede Fader!« sagde Alexandra, »jeg har Noget paa Hierte, som jeg ikke før vovede at bede om, men nu, da De viser mig saa megen Venlighed, vil jeg tage Mod til mig.« — »Hvis det staaer i min Magt, saa er Deres Begiering tilstaaet,« svarede Starosten. — »Jeg vil kun bønfalde Dem om et lille Tegn paa Deres Fortrolighed.« — »Nu vel.« — »Siig Du til mig, min elskede Fader! og viis mig der ved, at jeg staaer Dem ligesaa nær, som Deres andre

Børn.« — Leontine saae paa ham med et bedende Blik, da Alexandra udtalte disse Ord. — »Min kiære Datter!« svarode Starosten, og trykkede venlig Alexandras Haand, »denne Begiering kan jeg virkelig ikke opfylde; den Skik at sige Du til hinanden, styrker sielden Venskabet, men den tilintetgjør ofte Høfligheden; hvad mig angaaer, da ønskede jeg, at der ikke fandtes noget Du i Sproget, og at baade Sødskende og Ægtefæller sagde De til hverandre; og det er netop en af de Egenskaber, jeg skatter høiest hos vor Emilie, at der, saavidt jeg veed, ikke gives et eneste Menneske, til hvem hun siger Du.«

Alexandra taug nu stille, og paa Leontines Læber var der et Udtryk af Spot, der blandede sig med Vrede, men Starosten syntes ikke at bemærke det, og kort efter tog han Afsked fra Alexandra, og vendte tilbage til sit Værelse.

»Jeg har sielden seet min Fader saa munter og forekommende, som i Aften,« sagde Adalbert. — »Ja, han kan forstille sig,« svarode Czernim, »han kan tale med Munterhed om de ligegyldigste Ting, selv naar de mørkeste Tordenskyer trække op over hans Hoved; imidlertid vedder jeg dog paa, at der i Aften var en hemmelig Angst i hans Siæl.« — »Hvorover?« — »Ikke den Blomst, der blomstrede i Fior, kaster en mattere Glands, end en Hofmand, naar Naadens Sol truer med at dale.« — »Har han da Noget at befrygte?« — »Troer du, din Fader reiser til Warschau uden Grund?« — »Hvorfor reiser han da?« — »Ja, derom vil jeg nu ikke tale, men da du dog engang skal være Statsmand, saa vil jeg give dig en Levegesel for Fremtiden.« — »Nu da?« — »Den, hvis Navn eller Titel er større, end han selv, den, der lever af en Tidendeskrivers Roes, eller af de Mægtiges Bifald, hans Kinder ville vorde blege, inden Enden kommer.«